

עוד דברים שהם צורך המועד
אך לא אוכל
(שמוטר מעשה הדיוט ולא אומן)

מעקה

איך בונים מעקה
במעשה הדיוט?

רב יוסף
הוצא ודפנה
בברייתא
צר בצרור
(אבנים ללא טיט)

מותר לסתום סדקים
בד, רגל או מעגילה
(עץ עגול שלא מיועד לזה)
אבל לא במחלצים
(הכלי שעושים איתו בד"כ
מעשה אומן)

סתירת סדקים בגג

אם במעגילה מותר
ודאי שמותר ביד ורגל?

תשובה - הכוונה להחמירה
שמותר רק בדיים (ולא מעגלה)
וגם שהתוצאה תהיה מקסימום כמו מעגילה
אבל אם התוצאה כמו מחלצים (מעשה אומן)
אסור

עוד דברים
המוותרים ואסורים

דבר האבד מותר
(גם מעשה אומן)

ובלבד שלא יכוון לתקנם דווקא במועד

דוגמאות
דברים קשורים לנעילת הדלת
(שלא יבואו גנבים)
ציר, צינור (החור אליו נכנס הציר)
הקורה (משקוף). ממנו ומפתח

ורמיניה
הרי בימי יוחנן כה"ג
גזרו על פטוש שעושה רעש
(אפילו בדבר האבד,
שלא יחשבו שסתם עושה מלאכה)

תשובה

אצלנו
1 לא עושה רעש
2 רב פפא
לפני הגזירה
אצלנו זה

רבי אשי
זה מחלוקת תנאים

ר"י (יוחנן כה"ג)
גם דבר האבד
צריך שיניו
ר"ס
(וכך משנתנו)
לא צריך שיניו

ובדבר שעושה רעש - השינוי לא מועיל
(כי מרחוק לא רואים את השינוי).
ולכן גזרו

כבישת כבשיש
אם יכול להספיק לאוכלם במועד - מותר
אם לאחר המועד - אסור

מקשה אביי
פעם הוציאו את המים מנהר בדיתא
(זה השם שלו)
וכך דגו הרבה דגים בבת אחת
ושאלו את רבא לגבי כבישה
והתיר להם

גירסא ב'
רבא התיר גם מראש
למלוך את כולם

וזה יותר קשה
כי מראש הם אומרים
שהכל יהיה לאחר המועד

ומסביר רבא
גם זה נחשב לצורך המועד
כי גם מה שמלחו ניתן לאכול במועד
("אגב איצא" - להוריד את המלח)

כמו שאכן מסופר
על שמואל רבא ורב
שאכלו דגים באיצא
(שהורידו את המלח)

ואגב

סמוך למסרחיה
(משקירוב להסריח)
מעלי (משובח)
צולים אותו באחיו (מלח)
אסוקיה באבוח
(מכניסים אותו לאביו - מים, שמשם נברא)
אוכלים אותו עם בנו (הציר שלו)
ושותים אחריו את אביו (מים)
אחרי דגים צריכים
ללכת קצת לפני שהולכים לישון
אחרי דגים עדיף מים משיכר
ועדיף שיכר מ"ין
הדון עלך משקין בית השלחין

פרק מי שהפך
עוד בעניין דבר האבד

לגבי אבל
בניסוחו של ההיתר
במשנה מוזכר רק המועד
"טוען קורה ראשונה ומניחה לאחר המועד"

מה לגבי אבל?

רב אשי
גם לאבד מותר
ולא הוזכר כי זה כל שכן ממועד
(שאיסור מועד מהתורה ואבל רק דרבנן)

מאירי
כי אח"כ יהיה לו רק הפסד קטן
ולהפסד קטן אין היתר

ר"י
סוחט סחיטה בסיסית
(שם קורה פעם אחת)

ר"ס
סוחט כדרכו

המשנה
הפך זיתיו כהנה לסחיטה בבית הבד
ואז קרה משהו:
נהיה אבל
או הגיע המועד והפעלים ברחו לו
אם לא יסחוט במועד
יהיה לו הפסד גדול, לכן:

המשך הברייתא

רבי שישיא בריה דרב אידי
כוונת המשנה שאכן לאבד אסור בעצמו
ומותר רק ע"י אחרים

תניא כוותיה
לאבד מותר
רק ע"י אחרים

ארבעה היתרים
של רשב"ג באבד

יש מחלוקת
מה הדין בהפסד קטן
האם זורעים עכשיו ללא הפסד כלל
או שזורעים אחרי האבילות משהו אחר
(ויהיה הפסד קטן)

ר"י מקל
זורעים לו

בניגוד למועד במשנה
ששם החמיר בהפסד קטן,
ירושלמי:
כי במועד יש חשש שאנשים יכונו דווקא למועד

חכמים מחמירים

אם אין אחרים
מותר בעצמו
(בדבר האבד)

צורך רבים
למשל אומן או ספר לרבים
מותר
(גם בפרהסיא, כי זה אופי העבודה)

שכיר יום
ובטח שעובד בקבלנות
אצלו על משהו שלקח אליו לבית
לא ימשיך
כי בעה"ב יכול למצוא פועל אחר בלי הפסד גדול
או לחכות לאחר האבל

אם אחרים יפסידו
מזה שלא יעבוד
מותר

אריס, חוכר וקבלן
שאם יפסיק לעבוד בעה"ב יפסיד
עושה ע"י אחרים

חמר, גמל וספן
שאם יביא אחר אז בעה"ב יפסיד מהיעיבוב
ממשיך בעצמו

היתה מלאכתו ביד אחרים
מותר לאחר להמשיך בביתו שלו
אך לא בבית האבל

סיפור (וחומרא)
משמר בריה דרב אחא נהיה אבל,
הוא הפסיק את עבודת שורו
אפילו שגרם בזה הפסד לשותף שלו מריון
כי אדם חשוב שאני
ואפילו שהשותף מתפעל את השור ולא הוא